FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT CHRISTINE STIX-HACKL

föredraget den 10 januari 2002 [1]

1. Kommissionen har, genom sin talan enligt artikel 226 EG om fördragsbrott som inkom till domstolen den 24 januari 2001, yrkat att domstolen skall fastställa att Konungariket Spanien har åsidosatt sina skyldigheter enligt rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar [2], genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet eller i vart fall inte underrätta kommissionen om sådana åtgärder. Kommissionen har vidare yrkat att Konungariket Spanien skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

2. Eftersom kommissionen vid utgången av fristen för införlivande av direktivet, den 30 oktober 1999, inte hade meddelats några åtgärder för införlivande och inte heller på annat sätt erhållit någon information om sådana, inledde den ett fördragsbrottsförfarande. Efter det att Konungariket Spanien hade givits tillfälle att yttra sig, avgav kommissionen den 27 juli 2000 ett motiverat yttrande i vilket den krävde att Konungariket Spanien inom två månader skulle vidta nödvändiga åtgärder och meddela kommissionen dessa. I en skrivelse av den 8 september 2000 begärde den spanska regeringen att fristen skulle förlängas med en månad, vilket inte medgavs. Den 6 december 2000 följde den spanska regeringens svarsskrivelse, i vilken den — med hänvisning till ett redan befintligt preliminärt lagförslag — informerade om ett lagförslag om införlivande av direktivet samt ställde i utsikt att lagstiftningsförfarandet skulle slutföras under år 2001, vilket motiverades med nödvändiga nationella konsultationer. Mot bakgrund härav väckte kommissionen förevarande talan.

3. Enligt domstolens fasta rättspraxis är den avgörande tidpunkten för bedömningen av huruvida ett fördragsbrott föreligger dagen för utgången av den frist som har föreskrivits i det motiverade yttrandet. [3] Denna frist löpte ut den 27 september 2001, utan att de åtgärder som kommissionen krävt hade vidtagits. Den spanska regeringen meddelade i stället att man förberedde en lag om införlivande och att nationella förfaranden pågick.

4. Enligt domstolens fasta rättspraxis kan medlemsstater inte heller åberopa bestämmelser i den nationella rätten för att motivera en underlåtenhet att inom den föreskrivna fristen införliva ett direktiv. [4]

1 — Originalspråk: tyska.

2 — EGT L 257, s. 26.

3 — Dom av den 30 november 2000 i mål C-384/99, kommissionen mot Belgien (REG 2000, s. I-10633), punkt 16.

4 — Dom av den 12 februari 1998 i mål C-139/97, kommissionen mot Italien (REG 1998, s. I-605), punkt 11.

5. Den gemenskapsrättsliga skyldigheten att införliva direktivet följer för det första direkt av direktivet och för det andra av artikel 249 tredje stycket EG och artikel 10 EG.

6. Eftersom Konungariket Spanien således inte har uppfyllt sina gemenskapsrättsliga skyldigheter, skall kommissionens talan bifallas. Medlemsstaten skall på grund av fördragsbrottet förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Förslag till avgörande

7. Jag föreslår därför att domstolen skall meddela följande dom:

1. Konungariket Spanien har åsidosatt sina skyldigheter enligt rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar, genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.

2. Konungariket Spanien skall ersätta rättegångskostnaderna.